

# Joels Bog og den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer Otteogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-14

## Nummer otteogtyve

Vi identificerer de tolv messianske opfyldelser i Matthæusevangeliet og tilpasser dem til de hundrede og fireogfyrre tusinds vejmærker. Vi har identificeret Kristi fødsel som vejmærket for endetiden, som indleder enhver reformatorisk bevægelse. Kristi fødsel svarer til 1989, endetiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Dette vejmærke efterfølges altid af et vejmærke, hvor budskabet bringes frem på den offentlige arena, således at offentligheden derefter kan holdes ansvarlig.

Den anden messianske opfyldelse var Kristi lignelsesundervisning, som definerer den metode, der anvendes til at fremføre det budskab, som formaliseres efter endetidens indtræden, når en forøgelse af kundskab fører til et budskab for den særegne generation. Det var 1831 for milleritterne og 1996 for bevægelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Efter at budskabet er blevet bragt ud i det offentlige rum, bliver det derpå bemyndiget ved en profetiens opfyldelse, som markerer begyndelsen på prøvelsesprocessen. Denne bemyndigelse var den 11. august 1840 for milleritterne og 11. september for de hundrede og fireogfyrre tusind.

## Det tredje messianske vejmærke er 9/11's budbringere.

Og han kom og bosatte sig i en by, som kaldes Nazaret, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeterne: Han skal kaldes nazaræer. Matthæus 2:23.

## Forudsigelse

Og der skal fremgå en kvist af Isajs stub, og et skud skal vokse frem af hans rødder. Esajas 11,1; Dommerne 13.

Roden til det hebraiske ord, der oversættes med »Gren«, er Netzer, som også er roden til Nazaret. Grenen kommer fra Nazarets slum.

„Herren vil kalde unge mænd fra livets ydmyge kår ind i sin tjeneste, sådan som han gjorde det, da han personligt levede på denne jord. Han gik forbi de lærde rabbinere for at udvælge ydmyge, ulærde fiskere som sine første disciple. Han har medarbejdere, som han vil kalde frem fra fattigdom og ubemærkethed. Beskæftiget med livets almindelige pligter og klædt i groft tøj bliver de af mennesker anset for at være af ringe værd. Men de skal blive kostelige juveler, som skal skinne klart for Herren. ‘De skal være mine, siger Hærskarers Herre, på den dag da jeg samler mine juveler.’” Review and Herald, 5. maj 1903.

Helligåndens autoritet, Søster Whites autoritet og den inspirerede stadfæstelse af Jones og Waggoner blev forkastet i 1888, således som Kora havde gjort med Moses' autoritet.

”Således vil den tredje engels budskab blive forkyndt. Når tiden kommer, da det skal gives med størst kraft, vil Herren virke gennem ydmyge redskaber og lede sindene hos dem, der helliger sig til Hans tjeneste. Arbejderne vil blive gjort skikkede snarere ved Hans Ånds salvelse end ved undervisningen fra litterære institutioner. Troens og bønnens mænd vil føle sig tvunget til at drage ud med hellig nidkærhed og forkynde de ord, som Gud giver dem. Babylons synder vil blive blotlagt. De frygtelige følger af at håndhæve kirkens skikke ved civil myndighed, spiritualismens indtrængen, den snigende, men hastige fremgang for pavemagten—alt vil blive afsløret. Ved disse højtidelige advarsler vil folket blive vækket. Tusinder på tusinder vil lytte, som aldrig før har hørt ord som disse. Med forundring hører de vidnesbyrdet om, at Babylon er kirken, faldet på grund af sine vildfarelser og synder, på grund af sin forkastelse af den sandhed, som er sendt til hende fra himlen. Når folket går til deres tidligere lærere med det ivrige spørgsmål: Er disse ting således? fremfører prædikanterne fabler, profeterer glatte ting for at berolige deres frygt og bringe den vækkede samvittighed til tavshed. Men eftersom mange nægter at lade sig nøje med menneskers blotte autoritet og kræver et klart ’Så siger Herren’, vil den populære præstestand, ligesom farisæerne forud, opfyldt af vrede, fordi deres autoritet drages i tvivl, fordømme budskabet som værende fra Satan og ophidse de syndelskende skarer til at spotte og forfølge dem, der forkynnder det.” Den store strid, 606.

De stammende læber fra Nazareths slumkvarterer ankom til »debatten« i Esajas syvogtyve.

Med måde, når det skyder frem, vil du stride med det; han holder sin hårde vind tilbage på østenvindens dag. Esajas 27:8.

„Østenvinden“ fra islam, fremstillet som „det tredje ve“ og også som „folkeslagenes vrede“, blev sluppet løs og straks holdt tilbage den 11. september.

„På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil ’sildigregnen’, eller vederkvæelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal udgydes.“ Early Writings, 85.

Moses, Ellen White, A. T. Jones og E. J. Waggoner indtog derpå deres stilling ved 9/11 som vægterne i Habakkuks andet kapitel, der spurgte, hvad de ville sige under Esajas’ «strid», som begynder, når østvinden kommer. Esajas siger, at «striden» er det, som bort renser synderne fra Guds folk.

Med måde, når den skyder frem, vil du gå i rette med den; han holder sin hårde vind tilbage på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af at borttage hans synd: når han gør alterets sten alle som kalksten, der slås i stykker, skal lundene og billederne ikke blive stående. Esajas 27:8, 9.

„Debatten“ om, at den sene regn måles ved 11. september, da islam blev løsladt og derefter tøjlet, er den måde, hvorpå Jakobs misgerninger fjernes, og derved forvandles Jakob til Israel. Den bibelske overgang fra Jakob, en pagtens repræsentative mand, til Israel identificerer 1856, da den

filadelfiske milleritbevægelse blev til den laodikeiske milleritbevægelse, som syv år senere skulle blive den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Denne overgang i millerithistorien identificerer et vejmærke i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie, når de hundrede og fireogfyrre tusinds laodikeiske bevægelse forvandles til de hundrede og fireogfyrre tusinds filadelfiske bevægelse. Dette overgangspunkt er det tidspunkt, hvor Jakob, som betyder bedrageren, forvandles til Israel, som betyder sejrherren.

„Striden“ renser Jakob for hans misgerninger, og han bliver Israel, sejrherren. De, der fremstilles som Israel, sejrer ved Ordets blod og ved deres vidnesbyrds ord.

Og de sejrede over ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; og de elskede ikke deres liv indtil døden. Åbenbaringen 12,11.

„deres vidnesbyrds ord“ er det budskab, som Habakkuks vægter bad om at forstå. Det repræsenterer deres helliggørelse og Lammets blod, deres retfærdiggørelse.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil spejde efter at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg irttesættes. Habakkuk 2:1.

Ordet »revsede« betyder »gik i rette med« og repræsenterer Esajas' »strid«, som fjerner Jakobs synder. Vægteren i Habakkuk ønsker at vide, hvad hans vidnesbyrd skal være, og han får at vide, at Habakkuks tavler er det budskab, som ville gøre det muligt for dem, der ønskede at læse, at gennemløbe Skrifterne og finde budskabet om retfærdiggørelse ved tro. Habakkuk 2 identificerer tydeligt vægteren ved slutningen af de første fire vers som værende i den klasse, der retfærdiggøres ved tro.

Se, hans sjæl, som er opblæst, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

Budskabet på disse to tavler er Jeremias' gamle stier. Men da Jeremias vægter lod basunen lyde, nægtede den klasse af oprørere, hvis sjæle er hovmodige, at høre. De var den samme klasse i det foregående vers, som nægtede at vandre på de gamle stier for at finde hvile og vederkvægelser.

Så siger Herren: Stå på vejene og se efter, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: »På den vil vi ikke vandre.« Også satte jeg vægtene over jer og sagde: »Lyt til basunens lyd.« Men de sagde: »Vi vil ikke lytte.« Jeremias 6,16.17.

Vægterne, som er sat over Guds folk ved 9/11, var Moses, Ellen White, Jones og Waggoner, repræsenteret ved Moses' stammende læber, hvilket blev repræsenteret ved hans frygt for at tale det egyptiske sprog, et sprog, som han ikke havde brugt i fyrre år. I forhold til alle hebræerne og den blandede skare, som sammen med Moses drog gennem Det Røde Hav, var Moses manden med den fremmede accent. Hans accent var den nazaræiske accent. Også Peters accent blev bemærket.

Og lidt efter kom de, som stod der, hen til Peter og sagde: Sandelig, også du er en af dem; thi din tale røber dig. Matthæus 26,73.

I debatten om Peters historie løj han tre gange og blev i debatten genkendt på sin accent eller sin stammende tunge. En gruppe i debatten spurgte Gud: „hvad skal jeg sige i debatten?“ De „ser“ de gamle stier, og de „lytter“ til basunens lyd. De ser og hører, og når de endelig „debatterer“, sejrer de. Budskabet om at sejre i de sidste dage fremstilles som det laodikeiske budskab. I modsætning til den laodikeiske menighed har den filadelfiske menighed ingen fordømmelse.

Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himlen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:12, 13.

Til trods for, at der ikke er nogen fordømmelse, gælder løftet til Filadelfia kun dem, „som sejrer“. Menigheden i Filadelfia sættes i kontrast til menigheden i Laodikea, og den kendetegnes ved en klasse, der behøver at sejre, og en klasse, der har sejret. Menigheden i Filadelfia sættes i kontrast til menigheden i Laodikea, og menigheden i Laodikea er de tåbelige jomfruer i Matthæus 25.

„Den tilstand i Kirken, som fremstilles ved de tåbelige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Ved 11. september, da englen steg ned ved Tvillingetårnenes sammenstyrtning, begyndte Jones og Waggoner fremstillingen af det laodikeiske budskab, og debatten om silde-regnen begyndte. Jeremias' trompetbudskab er den syvende trompet, som er det tredje ve, som er islam, sådan som det er identificeret i de gamle stier, repræsenteret ved sandhederne, ALLE sandhederne, som er fremstillet på Habakkuks tavler fra 1843 og 1850. Det laodikeiske budskab er det eneste håb om frelse, og ordet frelse betyder helbredelse. Uanset om Kristus fremstiller sig selv som bankende på døren til en laodikeers hjerte, eller lover laodikeeren, at hvis de vil slutte fred med Ham, vil Han slutte fred med dem, er det kun helbredelsens budskab, der tilbydes en laodikeisk syvendedags adventist.

## **Det fjerde messianske waymark er det laodikeiske budskab om 11. september.**

For at det skulle opfyldes, som var talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog selv vore skrøbeligheder og bar vore sygdomme. Matthæus 8,17.

### **Forudsigelse**

Sandelig, vore sygdomme har han taget, og vore smerter har han båret; dog regnede vi ham for ramt, slået af Gud og plaget. Esajas 53:4.

Og skriv til engelen for laodikeernes menighed: Dette siger Amen, det trofaste og sande vidne, begyndelsen til Guds skabning: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund.

Fordi du siger: Jeg er rig og blevet velhavende og har ikke brug for noget, og du ved ikke, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen:

Jeg råder dig til af mig at købe guld, lutret i ild, for at du må blive rig, og hvide klæder, for at du må være iklædt, og for at skammen ved din nøgenhed ikke skal blive synlig; og salv dine øjne med øjensalve, for at du må se.

Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig. Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig. Den, som sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har sat mig med min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Johannes' Åbenbaring 3:14–22.

Rådet om at købe guld og hvide klæder og om at salve øjnene er det angivne lægemiddel mod en tilstand, der ender i evig død, ikke blot død. Hvilke problemer guld, klæderne og salven end måtte afhjælpe, stemmer disse problemer let overens med, at Kristus tog vore skrøbeligheder på sig. Johannes var fængslet på Patmos for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld, hvilket er profetiens ånd. Profetiens ånd er lægemidlet for Laodikea, og profetiens ånds helbredende egenskaber blev forbilledliggjort ved, at Kristus tog vore skrøbeligheder på sig og bar vore sorger.

Den eneste måde, hvorpå Kristus kan tage vore skrøbeligheder, er, at vi åbner vort hjertes dør og tillader foreningen af Hans guddommelighed med vor menneskelighed. Han tager vore skrøbeligheder, når Han træder ind i vore liv gennem Helligåndens nærvær. Vi åbner døren ved at tilegne os lægemidlet. Det lægemiddel, som åbner hjertet, er guld, hvide klæder og øjensalve. Øjensalven er oplysningen fra Guds Ord, som kun tilvejebringes ved Helligånden. Bibelen er en lygte for vor fod, og det lys, som oplyser stien, er Midnatsråbets lys.

Dit ord er en lygte for min fod og et lys på min sti. Salmernes Bog 119,105.

Når en laodikeer rådes til at salve sine øjne, skal han gøre det med Guds Ord, som er en lampe; men som fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer, er en lampe ubrugelig uden olie. Laodikeerne har deres bibler, om end som regel ikke King James Version, men de har ikke Helligåndens olie. Salvelsen af de laodikeiske øjne fuldbyrdes ved et budskab, som indeholder Helligåndens nærvær.

Det guld, som en laodikeer rådes til at købe, er ikke blot tro, men tro, som virker ved kærlighed og renser sjælen. Ligesom med øjensalven har guld et forfalsket laodikeisk bekendelse. En laodikeer bekender, ligesom hele kristenheden gør, at vedkommende har „tro“. Den slags tro er blot menneskelig overbevisning og en forfalskning af den tro, der fremstilles som guld, for den tro renser sjælen. Det er en tro, der helliger, og de, som besidder en ægte helliget tro, er hellige, for helliget betyder at være gjort hellig. Laodikeerne har ikke den tro, for hvis de havde den, ville Kristus ikke stå udenfor og søge at få adgang.

„Der er ingen mellemvej til det genoprettede Paradis. Det budskab, der er givet mennesket for disse sidste dage, må ikke sammenblandes med menneskelige påfund. Vi skal ikke støtte os til verdslige juristers politik. Vi må være ydmyge bønnens mænd og ikke handle som dem, der er blindet af Satans redskaber.“

„Mange har en tro, men ikke en tro, der virker ved kærlighed og renser sjælen. Frelsende tro er ikke blot en simpel anerkendelse af sandheden. ‘Også de onde ånder tror, og skælver.’ Guds

Ånds inspiration giver mennesker en tro, der er en tilskyndende kraft, som former karakteren og fører mennesker højere end blot formelle handlinger. Ordene, handlingerne og ånden skal vidne om det faktum, at vi er Kristi efterfølgere."

„Det største lys og den største velsignelse, som Gud har skænket, er ikke nogen sikkerhed mod overtrædelse og frafald i disse sidste dage. De, som Gud har ophøjet til høje betroede stillinger, kan vende sig fra himlens lys til menneskelig visdom. Deres lys vil da blive til mørke, deres gudbetroede evner en snare, deres karakter en anstødssten for Gud. Gud lader sig ikke spotte. En bortvenden fra Ham er blevet og vil altid blive efterfulgt af sine sikre følger. Udøvelsen af handlinger, som mishager Gud, vil, medmindre der med bestemthed omvendes fra dem og de forlades, i stedet for at man søger at retfærdiggøre dem, føre den onde gerningsmand skridt for skridt ind i bedrag, indtil mange synder begås ustraffet. Alle, som vil besidde en karakter, der vil gøre dem til medarbejdere med Gud og modtage Guds anerkendelse, må skille sig fra Guds fjender og fastholde den sandhed, som Kristus gav til Johannes for at give til verden.“  
Manuscript Releases, bind 18, 30–36.

De „hvide klæder“ er Kristi retfærdighed.

Lad os glæde os og fryde os og give ham æren; for Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort sig rede. Og det blev givet hende at klæde sig i fint linned, rent og hvidt; for det fine linned er de helliges retfærdighed. Og han siger til mig: Skriv: Salige er de, som er indbudt til Lammets bryllupsmåltid. Og han siger til mig: Dette er Guds sande ord. Åbenbaringen 19:7–9.

Hustruen gjorde sig rede ved at anvende det trefoldige lægemiddel, som blev tilbudt Laodikea, og forvandlede derved sig selv til en filadelfisk brud. Versene taler direkte til adventismen, som er fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer. Jomfruerne er dem, der venter på at gå til det bryllup, de er blevet kaldet til. Bruden gjorde sig rede, for det blev givet i Zakarias kapitel tre, med Josva og engelen. Der blev hendes snavsede laodikeiske klædning taget bort og erstattet med den hvide linnedbryllupsklædning. Lægemidlet har et andet vidnesbyrd i navnet Ellen Gould White. Ellen betyder et klart og skinnende lys og repræsenterer øjensalven. Gould er det gamle engelske ord for guld og betyder guld. White repræsenterer retfærdighed, og dette navn blev ikke givet hende før 1846, da hun giftede sig med James. Hendes navn ændredes da til White. Både navneforandringen og ægteskabet er symboler på et pagtsforhold. Før ægteskabet var hendes navn Harmon, hvilket betyder en fredens soldat, sådan som hun da var. Ellen White er det laodikeiske budskab, og at forkaste hende er at forkaste frelsen!

Vi vil fortsætte gennemgangen af de tolv messianske profetier i Matthæusevangeliet i den næste artikel.

„Åbenbaringen 3:14–18 citeret.

„Åh, hvilken beskrivelse! Hvor mange er der ikke, som befinder sig i denne frygtelige tilstand. Jeg beder indtrængende enhver prædikant om flittigt at studere det tredje kapitel i Åbenbaringen, for deri skildres tingenes tilstand i de sidste dage. Studér omhyggeligt hvert vers i dette kapitel, for gennem disse ord taler Jesus til jer.

„Hvis noget folk nogensinde er blevet fremstillet ved det laodikeiske budskab, er det det folk, som har haft stort lys, Skrifternes åbenbaring, som Syvendedagsadventisterne har modtaget.“ Manuscript Releases, bind 18, 193.

Guds sande, budholdende folk viser verden en karakter af ubesmittet integritet og vidner ved deres egen levevis om, at Herrens lov er fuldkommen og omvender sjælen. Således ophøjede Herren Jesus, Guds Søn, ved sin lydighed mod Guds lov denne lov og gjorde den hæderfuld. Gud vil visselig fordømme ethvert medlem af enhver menighed, der bekender sig til at være syvendedagsadventist, og som ikke tjener Ham, men ved stolthed, egenkærlighed og verdslighed viser, at sandheden af himmelsk oprindelse ikke har virket en reformation i hans karakter.

„Læs venligst omhyggeligt Åbenbaringen 3:15–18. Jesu Kristi stemme høres. ‘Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær [ikke halvhjertet], og omvend dig. Se, jeg [din Frelser] står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, som sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone’ [Åbenbaringen 3:19–21].“

”Vil menighederne tage det laodikeiske budskab til sig? Vil de omvende sig, eller vil de, uanset at det højtideligste sandhedsbudskab — den tredje engels budskab — bliver forkyndt for verden, fortsætte i synd? Dette er det sidste nådesbudskab, den sidste advarsel til en falden verden. Hvis Guds menighed bliver lunken, står den ikke mere i gunst hos Gud end de menigheder, der fremstilles som værende faldet og blevet et hjemsted for dæmoner, et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og forhadet fugl. De, som har haft anledning til at høre og modtage sandheden, og som har sluttet sig til Syvendedags Adventistkirken og kalder sig Guds budholdende folk, men dog ikke ejer mere åndelig livskraft og indvielse til Gud end de navnkristne kirker, vil lige så visseligt rammes af Guds plager som de kirker, der sætter sig op imod Guds lov. Kun de, som er helliggjort ved sandheden, vil udgøre den kongelige familie i de himmelske boliger, som Kristus er gået bort for at berede for dem, der elsker ham og holder hans bud.

“Den, som siger: ‘Jeg kender ham,’ og ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham” [1 Joh. 2:4]. Dette omfatter alle, som gør krav på at have kundskab om Gud og at holde hans bud, men som ikke giver dette til kende ved gode gerninger. De skal få efter deres gerninger. “Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og heller ikke kendt ham” [1 Joh. 3:6]. Dette er rettet til alle menighedsmedlemmer, herunder medlemmerne af Syvendedags Adventistkirkerne. “Mine børn, lad ingen forføre jer: den, som gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. Den, som gør synden, er af Djævelen; for Djævelen har syndet fra begyndelsen. Dertil blev Guds Søn åbenbaret, for at han skulle tilintetgøre Djævelens gerninger. Hver den, som er født af Gud, gør ikke synd; for hans sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. Derpå er Guds børn og Djævelens børn åbenbare: enhver, som ikke gør retfærdighed, er ikke af Gud, ligesom heller ikke den, der ikke elsker sin broder” [1 Joh. 3:7–10].

„Alle, der hævder at være sabbatsholdende adventister og dog fortsætter i synd, er løgnere i Guds øjne. Deres syndige livsførelse modarbejder Guds værk. De leder andre ind i synd. Ordet kommer fra Gud til hvert medlem af vore menigheder: ,Og gør stierne lige for jeres fødder, for at ikke det halte skal komme bort fra vejen, men snarere blive helbredt. Stræb efter fred med alle og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren. Se nøje til, at ingen går glip af Guds nåde, at ingen bitter rod vokser op og volder skade, så mange derved bliver besmittet; at ingen er utugtig eller vanhellig som Esau, der for én ret mad solgte sin førstefødselsret. I ved jo, at da han senere ønskede at arve velsignelsen, blev han forkastet; for han fandt ikke plads for omvendelse, skønt han søgte den ivrigt med tårer‘ [Hebrews 12:13–17].“

“Dette gælder for mange, som bekender sig til at tro sandheden. I stedet for at opgive deres lystne skikke fortsætter de ad en forkert opdragelseslinje under Satans bedragende sofisteri. Synd erkendes ikke som syndig. Selve deres samvittighed er besmittet, deres hjerter er fordærvede, ja, selv tankerne er uafladeligt fordærvede. Satan bruger dem som lokkemidler til at drage sjæle til urene handlinger, som besmitter hele væsenet. ‘Den, som forkastede Moses’ lov [som var Guds lov], døde uden barmhjertighed på to eller tre vidners udsagn. Hvor meget strengere straf, mener I da, skal den ikke agtes værdig, som har trådt Guds Søn under fode og agtet pagtens blod, hvormed han blev helliget, for vanhelligt og har hånet nådens Ånd? For vi kender Ham, som har sagt: Hævnen hører Mig til, Jeg vil gengælde, siger Herren. Og atter: Herren skal dømme Sit folk. Det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder’ [Hebrews 10:28–31].” Manuscript Releases, bind 19, 175–177.